

Tábori Újság.

Kiadja a cs. és kir. 66. gyalogezred
„Özveg- és árva-alap“-ja javára.

Szerkesztőség Tábori posta 618.
Szerkeszti: Folkman Ferenc hadnagy.

Megjelenik havonta kétszer.
Előfizetés 1 évre 10 K, 1/2 évre 5 K.

Az egész

ország tele van ostoba rémhírrel és a hamis hírek terjesztőinek még talán soha sem volt olyan jó aratásuk, mint most. Mi, akik már jó ideje itt vagyunk Ukrajnában, mulatva fogadjuk a hazuról jövők elbeszéléseit az ukrainai borzalmakról. Tőlük hallottuk azokat a híreket, amelyeket *valótlanságuk miatt* annál is inkább kötelességünknek tartunk megcáfolni, hogy az otthonlevő hozzátartozókat megnyugtassuk.

Nem akarunk ezen a helyen minden egyes buta pletykára kitérni, csupán csak annyit jegyzünk meg, hogy tisztjeink nagyon jól érzik magukat és mindezeideig a legki-

sebb összezdülés sem történt köztük és a lakosság között. *Ugyanezt elmondhatjuk bakáinkról is.*

Az tény, hogy *Nagyoroszországban* még mindig a legnagyobb rendtelenség uralkodik és a gyilkosságok, rablások száma egyre növekedik, de ezt nem szabad összetéveszteni Ukrajnával, ahol csapataink segítségével ugyszólván teljesen helyreállott a rend.

Ami pedig a rabló csöcseléklet illeti, azok részint kipusztultak részint pedig ott hagyták a lassan rendbejött Ukrajnát és átszökdöstek, átmenekültek Oroszországba.

Még csak egyet. Akik megbeli meggazdagodásról, köny-

nyen szerzett hadimilliókról álmodoznak és sárgaságot kapnak, mert nem lehetnek itt, az állítólagos Ukrán kanaánban, azoknak megsughatjuk, hogy itt sem minden papsajt. Az árat itt is tönkre tette az átkozott meggátolhatatlan lánckerkedelem, amely sokkal nagyobb ellenségünk, mint a meztlábás toprongyos bolsevikiek.

Az aránylag legnagyobb mértékben megrágult áru itt is a mindennapi kenyér és a legkeresettebb iparcikk itt is a nő harisnya. Csakhogy az orosz nők e tekintetben passzív resistenciával élnek és selyemharisnya nélkül huzzák fel az ötven rubeles fehér vászoncipőt.

f-1.

66-osok a 11-ik Isonzo-csatában.

A 11-ik Isonzo-csatában, amelyben számos magyar csapattest szerzett soha el nem hervadó dicsőséget a magyar névnek, többek között különösen kitüntette magát a 66-os ungvári gyalogezred volt délizászlóalja is. Tiz Isonzo-csatában mindig a legexponáltabb pontokon harcolva, ezuttal a Bainsizza-Heiligengeist fensíkon küzdöttek Bercsényi vármegyének hű fiait, akiknek fényes fegyverténye végleg a mi javunkra döntötte el a sikert. Hadd álljanak itten örök emlékezetül a 66-osok akkori kitünő, vitéz parancsnoká-

nak, *Rátvay Imre* őrnagynak kerecsellen szavai, melyekkel e harcokat tudósítónknak elbeszélte:

„Tizenegy hónapi téli háboru után végre 1917 július első napjaiban leszálltunk a 2200 méter magas sasfészekből, ahol tulajdonképen az elemek ellen többet kellett küzdeni, mint kedves volt szövetségesünk ellen. Igazán jóleső érzés volt, amint az örökös tél után egyszerre nap-sugaras, aranykalászos nyár fogadott bennünket. Éppen aratás idején érkezettünk meg Krajna legfestőibb vidékére, a Veldesi-tó közelébe. Felsőbb ígéreték dacára, hogy pihenők hosszabb ideig fog tartani, sajnos csak pünkösdi királyság volt

a „Retablierung“. Augusztus elsején bucsut kellett mondani a szép vidéknek és ettől kezdve nap-nap után közelebb vontak bennünket a fronthoz. Az ellenséges repülő fel-tűnő tevékenysége előre jelentette nekünk, hogy ismét új csata előtt állunk. Előérzetünkben nem csalódtunk.

Augusztus 17-én, amint zászlóaljunk szűk családi körben Ófelsége születése napját ünnepelte, jött meg az első távirat, mely komoly feladatokat teljesítésére szólított bennünket. Azonban ünnepi hangulatunkat nem zavarta meg ez a kis epizód, nyugodt készülődéssel néztünk a jövő elé. Éjjel, éféltájban

Egyes szám ára 40 fillér.

Ezen szám ára a „Hinterlandban“ 50 fillér.

NOWOSIOLKA.

Irta: Lipovniczky Gábor.

II. Folyt.

S ez a játék ismétlődik minden éjszaka, sőt egy éjszaka többször is . . .

Március 20-án éjjel a 170. és 172. orosz ezrednek egy kombinált zászlóaljja meglepetésszerű támadást intéz ezredünk jobbszárnya ellen. Sikertől egész a drótokig előrekuszniok, azonban 3. és 4. századunk kézigránát és fegyvertűzzel visszautói a támadókat, akik 16 halottat, köztük egy zászlóst és 4 súlyos sebesültet hagynak az előterepen. Április 13-án hadosztályunk jobbszárnyán, fél napig tartó heves pergőtűz után, elfoglalja az ellenség a 60. gy. ezrednek a Popowa-Mohyla magaslaton húzódó előretolt állását. Az állást megszállva tartó század *hatvanas* hősie harc után fogságba esik. Mután a támadást követő harmadik napon elrendelt ellentámadásaink sikertelenek voltak, az ellenség befészkelte magát a Popowa-Mohylán, melyet (fölsírmérvén annak nagy jelentőségét.) támpontszerűen kiépit és összeköti főállásával. Ugyanazon éjjel hadosztályunk balszárnyán a 11. honv. gy. ezred IV. zászlóaljja rohammal visszafoglalja gipszarkai előállítását, miközben 130 orosz, köztük 1 tisztet és 3 zászlóst foglyul ejt. Ettől fogva élénk volt a front, nem panaszkod-

hattunk a tulságos nyugalom miatt. A hadosztály egész frontján harci láрма zavarta meg az éjszaka csöndjét. Hol a Gipszarkán szól az ágyú és kerepel a géppuska, hol pedig az előttünk fekvő Nowosiolka magaslaton, vagy a Popowán. Holdnélküli sötét éjszakákon itt is, ott is ideges nyugtalansággal röpken ki egy rakéta. Vigyázni kell, mert az orosz készül valamire. . .

Május közepén az orosz tüzérség már a belövéseket csinálja. Minden nap újabb és újabb ágyúk jelenlétét állapítjuk meg, de mi azzal áltatjuk egymást, hogy azok egyugyanazon ágyúk, csak időnként helyet változtatnak. Nevetünk a lövéseken. Néha 200 300 lépésre megy a Stellung mögé a gránát. Olykor a dulibyi utat lövi a muszka nehéz ágyúval, látszólag minden cél nélkül, mert hisz egy élőlény sem mutatkozik rajta. Kinevettük a megfigyelőjét, mert akkor még nem tudtuk, hogy milyen pontosak voltak ezek a belövések s csak a támadáskor láttuk azt a zárótűzet, melyet ezeknek a feljegyzett lövéseknek alapján nyitott meg a tartalékainkra, kiknek soraiból annyi áldozatot ragadott el. De akkor már nem volt kedvünk nevetni . . . Egyébként sokszor megcsodáltuk lövéseik precizitását és

megfigyelőinek éberségét is. Ugyanis dacára a nagy távolságnak s a jól fődött és a természet által is elmaszkírozott terepnek, csaknem minden nap a közvetlen közelébe csapott be néhány gránát az ezredparancsnoksági fedezékeknek, a századkonyháknak és a tartalékszázadok fedezékeinek. Sőt május közepétáján a teljesen holt terepben fegyvőnek vélt Jazlowiec fölött is megjelent egy-két srpnell, megölve és megsebesítve néhány békés és gyantlan civilt.

Május hó végén már nagyon puska-poros volt a levegő. Érezte mindenki a nagy feszültséget, melynek előbb-utóbb ki kell törni. A vihar előtti hangulat vett rajtunk erőt. Ha varjut láttunk, a bakák azt mondták, hogy hullaszagot éreznek . . . A levegő sem őrizte meg a semlegeségét. Csaknem mindennap ellátogattak frontunk mögé a hatalmas Szikorszky repülő, elárasztva fél-mázsás bombáikkal a falvakat, ahol tartalékaink tanyáztak, útegeinket és a trénlágereket. A mi repülőink is sűrűn látogatták az ellenség hinterlandját és gyakran figyeltek meg támadó jellegű csapatelölásokat, melyek mind ami frontunk ellen voltak irányozva.

— mikor mindenki az igazak álmát aludta — jött a riadó, mely szerint erőltetett menetelésben kellett igyekeznünk a 11. Isonzo-csata színhelyére.

A legnagyobb fáradalmak között érte el zászlóaljunk a Bainsizza-Heiligengeist északi peremét. A hadosztályparancsnokság álláspontjához érkezve, azzal az ígérettel kecsgették bennünket, hogy ott legalább két napig pihenhetünk. Hiú remény volt! A nehéz menetelés porát meg le sem rázhattuk ruháinkról, midőn a hadosztályparancsnok személyesen adta ki zászlóaljunknak a parancsot: „Az ellenségnek sikerült az Isonzo halpartját elérni, összes

bizalmunk és reménységünk a mindig bevált 66-os zászlóaljban van. Direktion a 720-as és az 522-es magaslat, előre!”

A parancs rövid volt, de nagyon is világos. Amint az már nagy harcok előestéjén történni szokott, egyik gondolat a másik után cikkázott keresztül agyunkon, sejtelmek, kétségek, . . . de nem volt időnk sokat töprengeni. A zászlóalj tiszt. kara rövid megbeszélésre gyűlt össze. Gyors tájékozódás, dispositio, indulás.

Éjfél tájban lehetett, mikor zászlóaljunk a hold misztikus fényénél utra indult. Előttünk pergő- és zárótűz. Cadorna ezer meg ezer ágyu-

jának csövei ontották halálthozó tűzüket utunkra. Mindnyájuknak szent meggyőződése volt, hogy zászlóaljunk tizedrésze sem fog épen kikerülni a pokoli veszedelemből. Azonban a magyarok Istene vette szent ügyünket kezébe. A zászlóaljnak sikerült veszteség nélkül célt érnie, vagyis eljutnia az ellentámadás kiindulási helyére. Minden felsőbb parancsnok a zászlóalj sorsa iránt érdeklődött, mi azonban, amint feladatunk teljesítéséhez fogtunk hátrafelé minden összeköttetést megszakítottunk, hogy munkánkat zavartalanul teljesíthessük.

Barátságatlan őszi reggelre viradtunk. 6 óra volt. Itt-ott pislogó

Május 25-én az orosz gyújtógránáttal lövi Jazlowiecot. A város ki-
gyul és negyven ház porrá ég. Ek-
kor már menekül a lakosság, nem
akarja bevárni a közelgő veszedel-
met. Csak az elszántak maradnak
helyükön, jobbára a falvak parasztjai,
a földhöz kötöttek, akik sokkal in-
kább hozzá vannak tapadva a rög-
höz, semhogy ettől elszakadjanak,
bármilyen veszély is fenyegetse őket.
De ők is Deckungot ásnak házaik
fövébe.

Május 26-án egy Überlaufer jött
át a velünk szemközt álló 171-es
orosz ezredtől, aki szerint Csor-
kowban nagy csapattömegeket wa-
gonizáltak ki. Ott volt a cár is,
aki szemlét tartott fölöttük és azt
mondta, hogy már rövid időn belül
megkezdődik a támadás a német
front ellen. Nem akart rosszat mon-
dani a jámbor muszka szökevény,
mert szükségét érezte a jóindula-
tunknak, talán attól félt, hogy visz-
szaküldjük s ezért beszélt a német
front elleni támadásról. Vallomását
megerősítette egy június 1-én el-
fogott orosz is, aki elmondta, hogy
az 1. számú szibériai hadtest Csor-
kowba érkezett és pár nap múlva
utnak indul a mi frontunk felé.
Másnap már a mi repülőink is fron-
tunk irányában történő nagy csapat-
mozdulatokat figyeltek meg. Láz-
as türelmetlenséggel vártuk a fejlemé-
nyeket. Június harmadiki sürgöny-

tábortűzek, álmos örszemek fegyve-
rének szaggatott roppanása, gép-
fegyverek rövid, vontatott seriái.
Csak az ellenséges tüzérség dolgo-
zott szakadatlanul és oly rettenetes
erővel, hogy mindnyájunk háta bi-
zony megborzongott tőle, pedig nem
először voltunk pergőtűzben.

Szorgos körültekintés után meg-
győződünk róla, hogy az olaszok
nem számítanak támadásunkra. A
helyzetet felismerve és kihasználva,
meglepetésszerűen gyorstűzet bocsá-
tottunk rájuk, aztán szuronyt sze-
gezve előretörtünk. Tűzmelepeté-
sünket az olaszok örületes tüzelés-
sel viszonyozták. Nem törődve a
halálveszedelemmel, folytattuk roha-

jelentésből megtudtuk, hogy Olyka
előtt 25 kilométernyi kiterjedésben
megkezdődött az orosz tüzérség
pusztító tüzelése. Nálunk még csönd
volt. Az ugynevezett ijesztő csönd,
mely többet mond a legnagyobb
lármánál, mert nem tudni mit rejt
a méhében. De még nem jött föl a
nap korongja, mikor június 4-én
hajnali félnégykor megdördült a per-

Sebesültszállítás. (Nowosiolka 1916.)

gőtűz első sortüze. Rögtön felismer-
tük a helyzetet. Itt van a nagy nap.
Dies irae, dies illa . . . Megkezdő-
dött a nagy mérkőzés.

Június első napjaiban az orosz
egész haderejével ráfeküdt az osz-
trák-magyar frontra. József Ferdinánd
főherceg és Pflancer Baltin vezér-
ezredes hadseregeinek egész kiter-
jedésében megindultak a harcok,
melyek Olykánál, Jazlowiecnél és

munkat. Munkánk nem volt könnyű
nem végezhetünk vele hamarosan,
Az olaszok híres Vrata-brigádja és
egy egész gépfegyverzászlóalj állott
velünk szemben. Déli 11 óráig vál-
takozó szerencsével folyt a harc.
Az ellenséget kétszer vetettük ki
állásaiból, miközben 307 sebesület-
len foglyot ejtettünk, köztük 8 tisz-
tet és 9 gépfegyvert zsákmányoltunk,
melyekből a roham első dühében
embereink hatot pozdorjává zuztak,
hármat pedig emlékül és bizonyá-
gul elhoztak közülök.

Sajnos sikereinket nem bővíthettük
ki, mert a front többi eseményeivel
lépést tartva, védekező állásban kel-
lett maradnunk; de végleg meghiu-

később Csernowicnál emelkedtek a
legnagyobb hevedőkre. A cél te-
hát nyilvánvaló lett. Északon az
osztrák-magyar és német haderők
elválasztása és a Lemberg felé való
előnyomulás, Jazlowiecnél a centrum
áttörése Stanislaw irányában, Cser-
nowicnál pedig Bukovina elfoglalása
és a magyar kárpátokba való betörés,
illetve egy kedvező és kelően biz-

tosított román jobbszárny magalko-
tása arra az esetre, ha Románia
felbuzdulva az orosz seregek sike-
rein ellenünk fordulna. S az ellen-
ségnek ezen tervei — sajnos — egy
részükben valóra is váltak. Augusz-
tusban elfoglalták Stanislawot, meg-
szállották csaknem egész Bukovinát,
Folyt. köv.

.....
Fizessen elő a
„66-os TÁBORI UJSÁGRA“.

sitottuk az ellenségnek azt a szán-
dékát, hogy Triesztet északi front-
áttöréssel szerezze meg.

Másnap az összes telefonvona-
lokon a 66-os zászlóalj dicsérete
hangzott s ez ki lett hirdetve a
legénységnek is a legelső állásokig.

Nem elismerésért, vagy kitüntetés-
ért harcoltunk, hanem szent ügyünk-
ért, de a hiven teljesített kötelesség
tudatában büszkék lehetünk az ered-
ményre, melyet a világháború egyik
legnagyobb csatájában vívtunk ki.
A pompás tisztikar és a fegyelme-
zett legénység, amely valóban ön-
feláldozással harcolt, méltán tarthat
számot a haza hálájára.“

Utunk „Razdori“-ba.

Junius 1.-i számunkban megírtuk már, hogy Ukrajnai utunkat felsőbb parancs folytán meg kellett szakítanunk, hogy Lengyelországban a rekvirálásnál segédkezzünk. Ezen feladatunknak megfelelően jul. 3-án ismét utnak indultunk. Ezúttal ugyan nem voltak fehérruhás lányok, akik a pályaudvarig elkísértek volna, hogy ott egy utolsó istenhozzádot mondjanak, de viszont mi is elég könnyen hagytuk el unalmas beosztásunkat.

„Miechow“-ban bevaggonirozva átutaztunk a hajdan véres ütközetek színhelyén: *Ivangorod, Lublin*, majd a vitás hovátartozandóságu *Cholm* vidékén.

Goluby-be érve átrakodunk a szélesebb nyomtávolságu orosz waggonokba, amelyet már orosz hivatalnokok dirigálnak. Maga a vasúti felszerelés bizony meglehetősen megrongált. Személykocsit még a legjobb akarattal sem tudtak adni.

Egy napi ottartózkodás után indulhattunk csak tovább. Az ut mentén minden talpalatnyi föld gyönyörűen bevetve, bizonyára hadifoglyaink verejtékes munkájának eredménye.

Az állomásokon mindenütt volhiniaiakkal megtelt vonatokkal találkozunk — részint menekültek, részint pedig az oroszok vitték magukkal — akik most epedve várják a pillanatot, hogy rég elhagyott otthonukat újból megláthassák. Voltak közöttük német telepesek is,

akik itt laktak Ukrajnában, de annak idején a csöcselék bolsevikiek elvették mindentüket, sőt lakásaikat is felgyújtották. Ezek most Németországba mennek. Borzasztó látvány volt amint ott guggoltak piszkosan, rongyosan a marhakocsik-

movárjaikat, megtöltik meleg vízzel és utközben van *meleg tejük*.

A városban élénk kereskedés folyik, főleg a „*Rynek*“-en. Kenyeret és dohányt árusítanak leginkább. Ipari cikkekben meglehetősen szűken vannak.

„Kivaggonirozás“ Razdori-ban.

ban, magukkal cipelve utolsó párnajukat, egy kevés szárazkenyeret és a reményt, hogy végre talán szebb napok következzenek. Eszünkbe jutnak szegény erdélyi menekülteink, akik csak nemrég mentek át hasonló szomorú állapotban . . .

Vonatunk tovább robot a messze Ukrajnába. 1914-ben a legmerészebb fantáziájú optimista sem hitte volna, hogy ezen a vidéken még magyar baka fog énekelve végigutazni. A nagyobb állomásokon kiszállunk körülnézni. A Perronon mindenütt vízvezeték, meleg és hideg vízzel. Az utasok elviszik szá-

Jekaterinoslav-ot Ukrajnának egyik legnagyobb városát — sajnos csak a robogó vonatról láthattuk. Szép képet nyújtott a Dnyeper — amely itt háromszor olyan széles, mint a Duna Pesten — telve hajókkal és csolukokon halászó ukránokkal.

Hét napi utazás után „*Razdori*“-ban kaptunk parancsot a kivaggonirozásra és furcsa, idegenkedő érzéssel vonultunk be a minden hamis rémhirt megcáfoló alázatos Ukrán falucskába. S.

Bolsevikizmus.

A porban nagy kavarodás,
Egy nagy gyerek-gomoly,
Káromkodás, nagy zaj,
Itt-ott, egy-egy sikoly.

Odamegyek s kérdem,
Mi történik hát itt?
Kiderül, hogy a sok gyerek
Politikát játszik.

— Én bolseviki vagyok — szól az első
— Én meg a kadetpárthoz tartozom.
— Én képviselem a cseh-tótokat,
— Én meg a vörösgárdát markirozom.

— De miért kell felkelnetek
A játéktól véresen?
Honnan tudjuk azt mi uram,
Hiszen nem tudják a nagyok maguk sem.

N. Z.

„Bevaggonirozás“ Miechow-ban.

66-os kertiünnepély.

Legutóbbi számunkban beszámoltunk már a múlt hó 7.-én megtartott kerti ünnepélyünk lefolyásáról, de tekintettel a rövid időre, részletes tudósítással csak most szolgálhatunk.

Első sorban meg kell emlékeznünk ünnepélyünk *védnökeiről*, akik adományaikkal már eleve biztosították az ünnepély anyagi sikerét.

Az ünnepély védnökei a következők voltak: Ő cs. és kir. fensége Péter Ferdinánd fhg, herceg Windischgräetz Lajos, Andrassy Géza, Andrassy Sándor, Széchényi László, Hadik-Barkóczy Endre, Sztáray Sándor, Sztáray Gábor, grófok, továbbá Papp Antal ungvári és Boromisza Tibor szatmári püspökök, Hartwich Emil altábornagy ur. Csuha István Ung és gróf Széchényi György Zemplén megyék főispánjai.

Az ungvári és környékbeli hölgyek közül a következők működtek közre: Szabó Zoltánné, Szoatak Margit, Ambrózy Gyuláné, Duliskovits Elekne, Vólosin Ágostonné, Flenyko Jánosné, Bródi Miklósné, Bródi Lajosné, Fakovich Ilma, Komjathy Loly, Kerekes Istvánné, Hámos Aladárné, Gulovits Tivadarné, Bródi Béláné, Kinzl Vilmosné, öz. Mokcsay Gézáné, Hrabár Sándorné, Bánoczy Béláné, Ferenczy Lajosné, öz. Lám Sándorné, Margócs Aladárné, Kretovich Kálmánné, Ambroch Béláné, öz. Barna Lajosné, öz. Pogány Gerőné, Petrovay Györgyné, Liptay Arpadné, Roleizsek Mátyásné, Blanár Ödönné, Gelb Mártonné, Pásztor Jánosné, Melles Gyuláné, Hoffman Miksáné, Székely Józsefné, Pásztor Sándorné, Calmeyer Ferenczné, Csapó Istvánné ifj. Tomcsányi Ödönné, Saenger Nándorné, Wigné Lévy Mariska, Deák Gyuláné, Schmidkunst N.-né, Kalmár Mariánne, Bánoczy Margit, Kardos Emilné, dr. Kemény Zsigmondné, dr. Mandel Mórné, dr. Rácz Lajosné, Aczél Arnoldné, Lukács Gézáné, öz. Novák Béláné

Szöke Andorné, dr. Horváth Rezsőné, Molnár Margit, Vas Ignácné, Ligeti Leoné, Kende Istvánné, Kun Elemérné, Bartakovics Aladárné, Sziklay Béláné, Lám Károlyné, Juszkovits Mórné, Kardos Lipótné, Sárkány Kálmánné, Fekete Istvánné, urhölgyek.

Adományok és felülfizetések: hg. Windischgräetz Lajos Budapest 100 K. Grf Sztáray Sándor Nmihály 500 K. Grf Hadik-Barkóczy Endre Bpest, 500 K. Grf Sztáray Gábor Kisszelmenc, 50 K. Grf Széchényi László, Bpest 1000 K. Grf Andrásy Géza Bpest 3000 K. Papp Antal gör. kath. püspök 50 K. Berman Fanny és Malvine 10 Nbrezna K. dr. Sutka Stefán Nkapos 50 K. Stepán Gabriella Pályin 10. Himmel Etel Nbrezna 4 K. Becske Juci Pálóc 30 K. Faulhaber József Ungvár 26 K. Stenzinger Jánosné Kisszeben 10 K. Acél Hugó Eger 10 K. Székely Menyhért Eger 10 K. Kroh Izso Eger 10 K. dr. Hámos Béla Eger 20 K. Kovács Malvine Szürte 10 K. Tyuskay Dezső fhgy. Eger 10 K. Csuha István Főispán Ungvár 100 K. dr. Radó ezredorvos 30 K. Braun Berta Nkapos 20 K. Herz Sándor 20 K. Oesterreicher N. 200 K. Galgóczy Erzsike és Ilonka Nkapos 30 K. Adler Sámuel 30 K. Vozár László 50 K. Jankovics Eilia Szerednye 25 K. Törley József és tsa. Budafok 50 K. Littke L. Pécs 600 K. Zwack és Tsa Bpest 50 K. Palugay és fiai Pozsony 225.60 K. Bánóczy Béla vm. főjegyző 10 K. Boromissza Tibor szatmári püspök 100 K. Dr. Laudon István 100 K. Putsch Gyula szdos, dr. Virányi Sándor, Gelb Benjámin fhgy. 92 K. Früstück Gyula főerdész, 50 K. Szabó Zoltán fszbiró Nemes Sándor fszb, Wolf D. fhgy. Székely Józsefné 20 K. dr. Lukács Gézáné, Markovszky Sándor, Fried Ármin, Bernát Zsigmondné Terray Elek fhgy Bradács Gyula. 18 K. dr. Lukács N. dr. Zombory főügyész, 17 K. Bartha Lipótné, 16 K. Csapó István kapitány, N. N. 15 K. Kozár Lajos. 12 K. Kaufman N. Fekete Istvánné, 10

K. Kretovich Kálmánné, Ungvári Közlöny, Mészáros Pálné, dr. Tamáskovics fhgy., Kalmár százados, Schulz Kelemen, Klein Ignác, Gulovits Tivadarné, Hámos Aladár, Antal Viktor, Tomcsányi Gézáné, Fried Lajos, dr. Kerekes N. Grosz Rezső. 8 K. Hámos Lipót, Görgényi N, Kolm Elemér, Aródy Jakab, 6 K. Lenczer Lajos, Dormányi Fővigyázó, dr. Barta Vilmos, Pulszky járásbiró, Möckl N. 5 K. Wittenberg István, Erner József, Pető Jolán, Boross Zs. N. N. dr. Block ezredorvos, N. N. N. N. Komjathy fhgy. 4 K. Görög hdj. Mokszy Ferencné, Mittelman Sándorné, László Miksa, Kaszás Ferencz, Szántó N. N., N. 3 K. Sedlák János, N. N. Borsicky Béla, Infeld hdj. Szántó Elemér, N. N. N. N. Tamás Endre, N. N. 2 K, Bojtár N. Mangeled Szentimrey N. Postafőnök. Terebes József, N. N. Horváth Erzsébet, Schlesinger N. Szuchanek József, N. N. Fábíán Béni, Kaminszky N. Nagy Erna, Tóth József, Várady György, Jakubovits Mórné, N. N. N. Hoffman N. Mendlovits Ignác, Swarcz Pál, 1 K-át Ország hdgy. N. N., N. N., Sponták Jenőné, X. Y., Nemesányi Andor, Spiegel Emil, Magyar Pál, Balázs János, Rehuna Gyula, Czékus örv. Mareskó István, Szántó Sándor, Timarovszky Frigyes, N. N. Kauluczky N., N. N., N. N. örmester, N. N. örmester, N. N., Reismann N.

Itt említjük meg, hogy a poprádfelkai konzervgyár 50 kg. málnaszörpöt, Hombok-Marienthal szeggyár 10 kg. szegét, Fixler ungvári cég deszkákat, „Schlosser-Cermaing & Co.” 20 üveg konyakot, adományoztak.

Az ünnepély tiszta jövedelme körülbelül 20.000 koronával gyarapította özeget és árva alapunkat.

Ezredünk ezuton is közönellet mond mindazoknak, akik adományaikkal, szives közreműködésükkel, vagy egyéb fáradozásaikkal hozzájárultak az ünnepély fényes sikeréhez.

66-os Tábort Ujság

Ezredünk táborig lapjának első száma a stanislaui állóharcok idején látott először napvilágot. Az utolsó orosz offenzíva alkalmával ezredünk súlyos veszteséget szenvedett, a létszám megcsappant és így fiatal, addig alig pár számot elért lapunk megszűnt. Mult év telén, amikor ezredünk a dicsőséges román offenzíva után ismét teljes létszámra egészítődött ki, tisztikarunk újból talpraállította a megszokott és több hónapon át nélkülözött Táborig Ujságot. Azóta sokat fejlődöttünk, előfizetőink száma sokszázal gyarapodott és mi reméljük, hogy lapunkat ezután már csak a béke fogja megszüntetni.

* * *

Lapunk hivatása, hogy katonaleletünk kedves történetei, fájó és kellemes emlékei meg legyenek örökítve. Célunk, hogy lapunk által állandó összeköttetést tartsunk fel a tábor és az aggodó otthonmaradtak között, hogy a *hatvanhatos-család* minden egyes tagjának örömeiről, gyászáról hírt adjunk egymásnak. Célunk, hogy bátorítsuk, vigasztaljuk egymást és a táborig élet egyhangúságát a lapunk által nyújtott

némi szórakozással igyekezzünk változatossá tenni. Megörökítjük ezredünk hőstetteit, nevetünk a tréfás epizódokon, megismerjük egymás

kintettel arra, hogy ezredünk állandóan idegen országokban van, le kellett arról mondanunk, hogy a nyomdamunkát is a fronton csináljuk.

Munkában a „66-os Táborig Ujság.”

belső életét, amelyek által mindinkább szorosabb lesz a kollegiális összetartás, az egybetartozás.

Lapunkat teljesen a magunk erejéből állítjuk össze. A mi katonáink sorából kerülnek ki a nyomdászok, fényképészek, rajzolók, sőt még a gépmesteri teendőket is 66-os baka látja el. A lapot a fronton szerkesztjük, ott állítjuk össze, de te-

Ami a Táborig Ujság anyagi részét illeti, örömmel konstatáljuk, hogy ha tovább is így haladunk, akkor ezredünk özvegy- és árvaalapját, tiszta jövedelmünk szép összeggel fogja gyarapítani.

Foll.

A „66-os Táborig Ujság” egyelőre a következő elárúsító helyeken kapható:

Feldpost 618.

Ungvár: A pályaudvaron.
Összes dohánytözsdeben.
A „66-os Táborig Ujság” kiadóhivatalában.

Budapest: Keleti pályaudvaron
Nyugati „
„Az Est” kiadóhivatalában.
Berger dohánytözsdejében.
(Főherceg Sándor u.)

Eperjes: Az összes dohánytözsdeben

Kassa:	} A „Hirlapterjesztő vállalat” elárúsító helyein
Csap:	
Bátyu:	
Nagyimhály:	
S. A. Ujhely:	
Miskolcz:	

Varannó: Fogyasztási szövetkezet

Művészeti vezetők: Korény J.,
Faragó Á.

Készül a riport.

Történetek a fogságból.

I.

Az ing.

Most mult egy éve, hogy fáradtan, piszkosan, nyomorultan lehajtott fővel masiroztunk a galíciai és bukovinai országutakon.

Előttünk, mögöttünk lovas kozákok, fejünk felett az irgalmatlan égető galíciai nap, szívünkben a fegyvertelenség tehetetlen dühe és megáldozó szégyene. A falukban könnyes szemek bámultak utánunk. Nem úgy képzeltek a bevonulást a meghódított galíciai területre. A fizikai fájdalmak iránt majdnem teljesen eltompultunk már, étkezésünk a lakosság könyöradományából állott, az oroszoktól éhen is halhattunk volna. Lezülve mentünk tovább míg egy gyönyörű domb tetején megpillantjuk Czer-nowitzot.

A szállásunk itt sem volt különb, mint az eddigi megszálló helyeken. Kemény deszkaprices épen annyi hellyel, hogy oldalra feküdve elférünk rajta. Az épület ablakai egy utcára nyíltak és az ablakon át a kultura szűrődött be. Csinos, elegáns lányok, jól öltözött orosz katonatisztek, elegáns fogatok, mi pedig néztük ezt bezárva, legyőzötten, piszkosan. Valtani való fehérműnk nem volt és már azelőtt a pergőtűz alatt sem igen váltogathatta az ember a ruháját. A nyolc napi folytonos marsolás után szinte kibíratatlan fájdalommal égetett minket a piszkosság. Amint összebujva nézzük az utcát, az ablakunk egy kicsiny nyitott rekeszén keresztül, valami jótékony lélek bedobott *egy inget*, egy tiszta, fehér, új inget.

Az első percben halotti csönd támadt a szobában. Az ing ott feküdt a szoba közepén, fehérlőn vakítóan. Egy percig szinte mindenki magán érzi a tisztaságnak azt a kéjes érzését, mely ráborul a testre evvel az inggel. . . És a következő percben egy bátortalan kéz nyul felé, remegve, félve, de határozottan. Száz szemben kigyul a féltékenység. Mindnyájan egyszerre vetjük rá ma-

gunkat az ingre a testnek minden állati vad ösztönével. Majdnem félőrülten tépjük, szakítjuk egymás kezéből és öt perc mulva ez az ing is olyan tépett, gyűrött, piszkos, mint a rajtunk levő többi is.

Csend és sötét lesz ezután. Kerüljük egymás tekintetét és a csendben hallom, hogy valaki félhangon *Herbert Spencerről* mesél, az állati szervezet és az emberi társadalom felépítése közötti rokonságról.

*

II.

A séta.

Ez a kis tragikomikus história egy lágerben történt. Komisz, kellemtelen ember volt a parancsnok.

Megjött a „Tábori Ujság“

A tiszteket ahol tehetete, ott bosszantotta, mindenféle kicsinyes, igazságtalan rosszindulatu intézkedésekkel. Így például betiltotta a napi egy órai sétát, amihez pedig a foglyoknak, nem tudom én milyen konventió értelmében de joguk volt. Hogy pedig az mit jelent — hónapokig ülni bezárva, mint egy gonosztevő és még azt a könyörlevegőt és napot se kapni meg, amit a nagyon okos urak mint létminimumot kibölcselekdedek, — azt csak az tudja kellőképpen értékelni, aki ezt végigélte, vagy elég nagy fantáziája van hozzá, hogy képzeletben végigélje.

Elég az hozzá, hogy egy véletlenül megérkező *inspicirozó* generálisnak az urak teljes dühivel és

elkeseredéssel sirták el, hogy hogyan teszik az amugy is keserűes életüket még elviselhetetlenebbé. A generális kivételesen jóakaratu ember volt, utánajárt a dolognak és miután meggyőződött az elmeséltek valóságáról, parancsba adta ki, hogy ezentul a tiszteket minden nap egy órára sétálni vezessék.

Hideg orosz tél volt, 35—40°-os hidegekkel és a félig hefűtött barakokban valamivel nyugodtabban hajtották álomra fejeiket a fiuk.

Az álom azonban nem tartott sokáig. Félőtkor reggel ugyanis teljesen sötétben, rettenetes zaj verte fel a még békésen szendergő társaságot. Mi történt? Nagy zür-zavar,

kiabálás, nagynehezen meggyul egy-két lámpa és az ijedt, kíváncsi fejek megdöbbenve látják, hogy bundás, fegyveres orosz katonák állanak a szobában és hangosan felkelést parancsolnak, mert mindenkinek *muszáj sétálni menni*.

Nem használt semmi tiltakozás, betegjelentés, mindenkinek fel kellett kelni és álmosan, fáradtan a rettenetes hideg, sötét téli hajnalban 5-től 6-ig sétálni kellett menni.

Három-négy nap mulva azután nagynehezen elmaradt a séta. El kell azonban még árulnom, hogy a következő havi fizetésből a rangidős tiszt minden ur fizetéséből levont két rubelt. A kérdő pillantásokra pedig kézlegyintéssel felelte:

„Hogy ne kelljen sétálni menni!“

Kozma Sándor.

A Dnyeszteren át.

*Itthon talán mikor imádkoztak értünk,
Egy bús szeles estén széles vízhez értünk.
Kanyargó hulláma erdős hegyeket vert;
Száj a szájnak adta: — elértük a Dnyesztert.*

*Lassan, csendben, lopva átkelünk az éjjel,
Vigyázni emberek, ne széledjünk széjjel.
Valahol a muszka fülig van beásva
Legyünk készen egy nagy sujtó támadásra!*

*Mindenkit megcsapott valami igézet,
Tul a parton csend volt, ki-ki összenézett.
Hátha ez a nagy víz, vérünket essza
S az innenső partra senkise jön vissza!*

*Susogtak a habok, zizegett a sok fa
Beültünk megvasalt nehéz ladikokba.
Suhantunk titokban, sötét uton szökve
Felveve a vizet hosszú evezőkre.*

*Mikorra átkeltünk, — sokan voltunk nagyon,
A nap szempillája nyílt a hegyoldalon,
Levettük sapkánkat, átnéztünk a vizen,
A jóisten tudta a lelkünk mit üzen.*

*Kapaszkodtunk sikos köveken a hegyre
Aztán rajvonásban mentünk egyre-egyre
Erdőkön, bozóton, futószederindán
Néha-néha sugták: — „itt a muszka mingyán.”*

*Azután szép réten, buzában meg rozsbán,
Kár ezt letaposni esős júniusban.
Az oroszhatárig meg nem áll a muszka,
Véres már a feje, kardját visszahuzta.*

*Már a kismadár is dalolgat a lombon. . .
No de mi az ottan fenn a sima dombon.
Mint kótapapíron sorban a hangjegyek
Látszanak kis pontok, mind-mind muszkafejek.*

*Alig egy pillanat, kitört a nagy orkán,
Gránátok sültek ki tüzes ágyuk torkán.
Golyózápör hullott körülünk a porba
A hegyek is zúgtak a rémes akkorába.*

*A mi ágyuink is szóltak rá válaszul,
Egy millió halál szállt keresztül-köszül,
Egy millió halál közt vágattunk előre,
Sok öreg pajtásunk lebukott a fűre.*

*Átszállott a nap az ég más oldalára.
Aki még élt kész volt rohamra, halálra.
Sokan heverték már sebesülten, holtan,
Magam sem tudom, hogy, de én még ép voltam*

*Amikor felálltam, hogy átnézzek szembe,
Jött egy sebes golyó, belefurt kezembe . . .
Nem tudom mi történt szegény emberekkel
Látták-e felkelni a napot más reggel. . .*

*Amikorra csend lett, vérszagu este lett
Magyar lelkek szálltak a Dnyeszter felett.
Én már jöttem vissza, sebesülten, gyengén.
Hátul nagy tűz látszott az égbolt peremén.*

*Visszanéztem egyszer az idegen vizen.
A jóisten tudta, a lelkem mit üzen.*

Dolina, 1917. június 16.

Balla Pál.

Staniszlai naplótöredék.

Sötét este — szolgálatban voltam. Unalmasan jártam végig az árkot. Azután hátra indultam a zezugos futóárkon. Csend volt és sötét volt. Ezek közül egy is elég, hogy lelkembe fészkelje magát, akkor kétszeresen át voltam itatva a csenddel és sötétséggel. Fellélekző vágyaimat a sötétség elbujtatta szívem legmélyére, ahol csendben aludt szomorú dala magánosságomnak.

Amint félig aludva bandukoltam a csendes sötétségben, egyszer csak mintha más levegőbe kerültem volna.

Illatot éreztem, nem tudtam, hogy milyen, de éreztem, hogy illat, virágillat ért, melyet a szellő, mint valami pókhálófonalat a homlokom köré tekert.

Behálózott az ismeretlen illat, lelkeket kikapcsolta testemből, Álmaim testet öltöttek s a hangulatok finom fűszere bepermetezte gondolataimat. A sötétségbe bujtatott vágyaim ki-
lebbentek az illatba s ébredezni kezdett emlékemben a szunnyadó szomorú dal.

Közeledtem az illathoz. Az árok-
tól pár lépésnyire lehetett. Kimász-
tam az árokból. Vonzott, huzott,

csábított magához, mint az éji lep-
két a láng.

És mindjobban belekerültem bűv-
körébe.

Végre elértem. A mesgyén egy
bodzafa virágzott, annak volt ez a
bujja, kábító illata.

Leszakítottam egy pár virágot.
Arcomat lehunyva szemmel a virágba
temettem.

Valaki elrontotta a csendet. Egy
l'vés pattant el. Azután sűrűn pat-
togott a golyó. Bár máskor lekaptam
a fejem minden golyóra, elfe-
lejtettem az árokba ugrani.

Szívtam a tavaszt, a hangulatot
a virágillatból, mint az ópiumszívó
az ópiumpipáját.

És egy nagyon szép dal fogamzott
meg bennem, mely tavaszi virág-
illatokból volt összefonva, mert mikor
a szűz virágkelyhek mézét éreztem
ajkamon — egy csókot álmodtam.

B. P.

oooooooooooooooooooooooooooo

*A lap részére szánt küldemé-
nyeket, (kéziratok, előfizetések
stb.) kérjük a mögöttes ország-
részekből a "66-os Hadtábor"
szerkesztőségébe, Ungvárra, a
harctérről pedig az ezredtörzs
címére küldeni.*

RENDELETEK.

× **A tanulmányi szabadsá-
gon** levő főiskolai hallgatók meg-
kapják a podgyász beraktározási
illetéket, átvonulási szállásra tehát
igényük nincs.

× **Pisztolyok elvesztése és
pótlása.** Több esetben előfordult,
hogy legénységi állományu egyé-
nektől a részükre kiutalt kincstári
pisztolyt állítólag ellopták vagy az
más módon elvesztett s az illető
egyének kérelmükre engedélyt kap-
tak arra, hogy az előírt ár térítése
ellenében a pisztolyt pótolhassák.
Eltekintve attól, hogy az állítólag
eltűnt fegyverek a térítési árnál sok-
kal magasabb árban adhatók el, a
mai politikai viszonyok között min-
den rendelkezésre álló eszközzel
meg kell akadályozni azt, hogy pisztolyok
és más lövőfegyverek hivatlanok
és különösen, hogy politikailag
megbízhatatlan egyének birtok-
ába jussanak. Ennélfogva a folyó
évi 13685/eln. 14. számú rende-
tével a honv. miniszter elrendelte,
hogy amennyiben a lövőfegyverek-
ben hiány állapították meg, aki azt
elvesztette, fegyelmi eljárás alá kell
venni, a lövőfegyverek számadás-
szerű meglétéről pedig az összes
csapatoknál és intézeteknél rovan-
csolás útján azonnal meggyőződést
kell szerezni.

Az 1-es század Razdori-ban.

Mikor

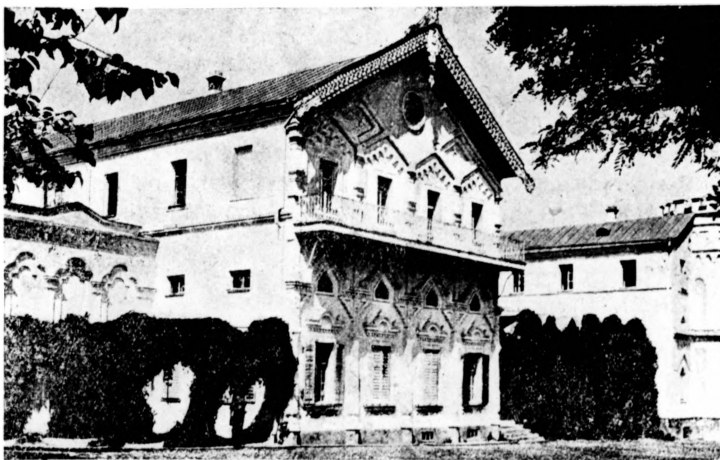
az első ukrán állomáson ügyetlenül lemásztam a magas feljáróju orosz vasut egyik II-ik osztályu kocsjából, nagy titokban megtöltöttem revolveremet és fűrészve néztem körül. Néztem, kerestem, vajjon látok-e gyilkoszemű bolsevikit. Miután jámbor, tányérsipkás vasutasokon és napraforgót majszólo, zöld ingbluzos, fegyvertelen, muszkákon kívül semmiféle gyanus külsejű embert nem láttam, megnyugodva gyujtottam rá egy cigarettára, sőt az egyik közelemben álló muszkától tüzet is kértem. Aztán leültem egy zöldre festett lócára (itt minden hivatalos és nem hivatalos tárgy zöldre van festve) és vártam egy vonatot, amely majd beljebb visz. Az az egy igaz, hogy vonatra várni azt sokat kell Ukrajnában. Miután vagy félnapig üldögéltem már a lócán, nagyon meguntam és bemelegkedtem a faluba. Végigjártam a keményre szurdadt széles utcákat, de a leggondosabb keresés mellett sem tudtam felfedezni temetetlen hullát vagy egy égő házat. Puskalövést sem hallottam sehol sem, sőt egyik szembejövő sem akarta bicskáját véreben megfürösztetni. Bejárva a falut, visszabandukoltam az állomásra és a legényem segítségével megkérdeztem egy ott üldögélő és ugyancsak a vonatra váró katonaruhás muszkától, hogy van-e lova? Azt mondta igen. No csak mond meg neki, hogy adunk érte két üveg rumot. A legényem megmondta, a muszka pedig felállt, kezével a fején kezdett babrálni és otthagytott minket. Utána akartam menni, de ő szaladni kezdett.

Én azt hittem, hogy azért szalad, mert örül a két üveg rumnak és most

siet a lőért Egy kis szemrehányást is tettem magamnak, hogy mért ajánlottam fel mindjárt mind a két üveget. Pedig itthon is megmondták, hogy Ukrajnában egy lőért csak egy üveg rumot kell adni. Miután a muszka sokáig nem jelentkezett a várvavárt lóval, odamentünk egy másik muszkához és elmondva neki az esetet, megkérdeztük, hogy miért és hová szaladt el a társa? Azt mondta, hogy azért szaladt, mert Ukrajnában nagyon fének a bolondoktól.

Éjjel kor megjött a vonat és én csalódottan mentem tovább a hepehupás békés Ukrajnába. folt.

Aug. 1.-ei számunk az ukrán vasuti sztrájk, illetve a nehéz közlekedési viszonyok miatt elmaradt. Kérjük előfizetőink szíves elnézését Lapunk mai száma 16 oldal és a „Hinterland” részére egyes szám ára kivéte esen 50 fillér.

Ezredparancsnokságunk „kvartélyá” Razdori-ban (Ukránia.)

Helmer Antal alezredest, ezredparancsnokunkat, a bécsi gázvédő tanfolyamra vezényelték aug. 5-től 9-ig.

Nemes József †. Szomorú hírt hozott a táviró: Nemes József hadapródjelöltünk, szabadságának ideje alatt Gálszécsen, szüleinek házában július 27-én szívenlőtte magát. Nemes József ezredünk hadtörténelmi osztályának szerkesztőségébe volt beosztva és onnan kapta tragikusan végződő szabad-

ságát is. Temetése mult hó 29-én volt. Az ezred tisztikarát Hoffmann Rudolf főhadnagy. bajtársait pedig Polányi Géza hadapródjelölt képviselte akik az ezred nevében díszes koszorut helyeztek a ravatalra. A 66-ik gy. e. egy szakasza a sirnál disztízet adott.

Leirhatatlan volt a részvét fiatal bajtársunk szülei iránt, kik egyetlen gyermeküket veszítették benne, a Nemes család pedig utolsó férfi sarjadékát. A koporsót két vármegye előkelősége és uri családjai vették körül. Ott láttuk Grf. Széchenyi György zempléni és Csúha István ungmegyei főispánokat, Bárá Molnár Vikort, Diószeghy János kormánybiztost, Malonyay, Füzesesery, Kossuth, stb. család tagjait. Ott ahol oly könnyen osztják a halált, nem fogta a golyó, de rátalált ott, ahol legkevésbé gondoltuk. Most már pi-

hen. Sirjába vitte reményteljes ifjuságát, szüleinek s hozzátartozóinak minden reménységét és a mi baráti bajtársi szeretetünket.

— **Radvánér Pál** alezredes átvette az ujonnan felállított 124.-ik gy. e. parancsnokságát.

— **Felmentés**, Polesny Staniszlau és Egreczky Béla főhadnagyok felmentését 1918. szept. 8-ig meghosszabbították.

— **Ujlaky József** zászlóst várokozási illetménnyel szabadságotlák.

Az orosz fogságból visszatért Dr. Mandel Mór főorvost, egyelőre pótzászlóaljunk lábbadozó osztaga orvosi ügyeinek vezetésével bízták meg.

— **Eljegyzés.** W a k a Wladimir cs. és kir. 66-os százados július 28-án eljegyezte F l e n y k ó Margit urleányt, az őrdarmai gör. kath. esperesplébános leányát.

— **Komjáti Komjáthy** Oszkár cs. és kir. 66-os százados eljegyezte *bilkei Huszthy-Izav* Margit tanítónő-képző-intézeti tanárnőt.

— **Az orosz pénzek árfolyamértéke.** A forgalomban levő orosz pénzek árfolyamértékét az alábbi kimutatás szerint állapították meg :

1. 100 *Romanow*, vagy cári-rubel 180 korona.

2. *Karbowanjecz*, egyenlőértékű a cári-rubellel. de csak Ukrajnában és Bessarábiában használható.

3. Kerenszki-rubelt semmiféle fizetéseknel sem szabad elfogadni.

4. A felsőkeleti rubel értéke 3 korona 22 fillér.

— **Lapunk** június és július havi *tiszta jövedelme ezer korona* volt. Az összeget az ungvári póstatakarépképzőtárban helyeztük el.

— **Várkony Béla** vezérőrnagyot, a kassai katonai parancsnokságtól Budapestre helyezték át, ahol átvette a városparancsnokságot.

— **Stenczinger János** százados, pótzászlóaljunknál, mint állománytisztt nyert ideiglenes beosztást.

Tiszti fizetésemelés. Ugy értesülünk, hogy a tisztifizetések felemelése a közeli jövőben várható. A javítás alapja azonban csak az lesz, hogy az alacsonyabb rangosztályú tisztek illetménye egy rangosztállyal magasabb lesz. Az emelést visszamenőleg *1918 május 1-től számítják.*

— **A 47 és 48 éves tiszteket felváltják a fronton.** A Külügy-Hadügy értesülése szerint az 1870. 1871. évben született, nem tényleges tisztek és tisztjelöltek is visszaküldendők a hadrakelt seregtől a mögöttes országba. Az 1865. 1866. évfolyambeli nyugállományú és szolgálatonkívüli viszonybeli tiszteknek, akik nem voltak hivatásos tisztek, igényük van a tartós szabadságozásra.

— **A pétervári kolera.** A háboru viszontagságai és a belső bajokon kívül egy hatalmas ellenség ütötte fel a fejét az orosz fővárosban: a kolera. A pétervári hatóságok a veszedelem leküzdésére többféle intézkedést tettek, de a lakosság legnagyobb része teljesen érzéktelen a rendszabályok iránt Félő, hogy a másfél milliós városban az

egyre terjedő járványnak nagyon sok áldozata lesz.

— **Felülvizsgálat.** A legutolsó kassai felülvizsgálaton: C z a p Félix, N e u m a n n Dezső és Dr. K o m j á t h y Lajos főhadnagyokat; L ä n d l e r Miklós hadnagyot; W e i n b e r g e r Ármín, F e s t e r Kornél és T ó t h Endre zászlósokat, harctéri szolgálatra alkalmatlannak, csak irodai szolgálatra alkalmasnak, W a i t z n e r Ferencz hadnagyot csak kiképző szolgálatra alkalmasnak minősítették.

— **Tiszti kitüntetések.** Öfelsége a király a ellenség előtt tanúsított vitéz magatartásáért: H ä n s l e r Árpád századost a 3 oszt. vas-koronarenddel — díjmentesen, a hadiékítménnyel és kardokkal —; T o m k a Lajos hadnagyot az arany érdemkereszttel a vitézségi érem szallagján; B u r g e r Béla e. ü. hadnagyot és T r i t t r e m m e l Ottó zászlóst az arany érdemkereszttel tüntette ki.

Legénységi kitüntetések Öfelsége az ellenség előtt tanúsított vitéz magatartásáért B u d a y Jenő hadapródjelöltet az I. oszt. ezüst és B a n d u r a Mihály közlegényt a II. oszt. ezüst vitézségi éremmel tüntette ki.

Az 540 menetszázad, amelynek első sebesültje Stotter Leo hadnagy. Stotter egy francia repülőgép bombájától sebesült meg.

Előléptetések. Ófelsége a király kinevezte: Soffka Károly alezredes, ezredessé, Parlesák József őrnagyot, alezredessé; Sztupák Ágost századost, őrnaggyá; Bakos Bartalan hadnagyot, főhadnaggyá; Dr. Mandel Mór segédorvost, főorvossá; Fejér Hermann, Kuzma György, Resch Lajos, Sylvester János, Fausz Lukács, Winkler Sándor zászlósokat, hadnaggyokká. Pótzászlóaljunk parancsnoksága, illetve ezredparancsnokságunk Petreczki Emil é. önk. szakaszvezetőt, zászlóssá, Bartha Réla, Maschanczker László é. önk. tizedeseket, hadapródjelölt őrmesterekké léptette elő.

A kassai katonai par.-ság Kaufmann Zoltán 66-os hadapródjelölt őrmestert, számvivőgyakornokká (zászlóssá) léptette elő.

— **Miklós excárt Jakaterinburgban agyonlőtték.** Moszkvából ideérkezett jelentés szerint a volt orosz cárt mult hó 16-án Jakaterinburgban agyonlőtték. Erre az szolgálatot okot, hogy cseh bandák közeledtek, amelyeknek az uráli vörös kormány nem akarta élve átengedni az egykori cárt.

Delly János, egyik legszembetűntetett tiszthelyettesünk. Kitüntetésait annakidején az orosz fronton kapta. Jelenleg, mint segédszolgálatos teljesít szolgálatot.

Megtörtént.

* **Leisner** számvivő őrmestert aki annakidején Mezőkövesden a IV. pótszázadhoz volt beosztva — meglátogatja egyizben **Poldi** nevű kislfia az irodában. Ugyanakkor egy szökött cigányt hoznak be a csendőrök. Leisner átveszi a cigányt, majd alaposan leszidja és a napossal az „áristom“-ba küldi. Poldi, aki érdeklődve nézte végig a jelenetet megkérdi:

— Papa mi lesz evvel a cigánnyal?

— Főbe fogják löni, fiacskám. . .

— Mikor?

Leisner, hogy a további kérdészködést megelőzze, tréfásan odavágja:

— Majd vasárnap. Csak most hagyjál dolgozni!

A kis Poldi hazamegy és Leisner régen elfelejtette volna az egészet, ha vasárnap korán reggel oda nem szalad hozzá a kis fia:

Papa hol fogják lelöni? . . .

Kit?

Hát a cigányt!

— Ja a cigányt?!

Igen, Én nézni akarom, hogy lövik le.

Te csaesí, hiszen azt még az éjjel főbe lőtték — ravaszodik Leisner.

A kis fiúnak elborul az arca és pityeregve mondja:

— Hát akkor lőjjenek le egy másikat. . .

* **Egyik** őrmesternek július 15-én járt le a szabadsága, de csak két héttel később, augusztus 1.-én vonult be. A rapporton parancsnoka összeszidja és súlyos büntetéssel fenyegetőzik, mire az őrmester a következőképpen mentegeti magát:

— Főhadnagy urnak alázatosan jelentem, én már két héttel ezelőtt bevonultam volna, de az orosz határon azt mondták, hogy Oroszországban még csak július elseje van, így hát én visszamentem még két hétre. . .

* **Sinielnikowo**-ban két tisztünk arról vitatkozik, hogy melyik kézen helyes a jeggyűrű viselése.

Én a balkezemen hordom mert ez a helyes és különben sem kopik annyira, mint a többször használt jobbkezen mondja az egyik.

— Pedig az helytelen, mert a pap is a jobb kézre teszi fel — heveskedik a másik.

Miután nem tudtak megegyezni, diszkrétén megkérdik egy harmadiktól, aki a közelükben kézzel lábbal udvarolt egy szőke ukrán kislánynak:

— Mond csak Jenő, hol hordod te a jeggyűrűdet?

A hadnagy elpirul és sugva feleli:

— Én a mellényzsebemben hordom. . .

* **Felülvizgálatra** jelentkezett egy erős, vaskos termetű őrmester. Az orvos meglátva az erőstestű embert, dühösen rászól:

— Minek jött maga ide? Talán birkózni akar velem?

— Nem kérem nekem nagyon fáj a tüdőm és a szívem.

Az orvos megvizsgálja majd megveregeti a vállát:

A maga tüdejének nagyon jót fog tenni a friss harcéri levegő. Ami pedig a szívét illeti, a harc-terre mindegyik fájó szívvel megy ki. . .

* **A multkoriban** az egyik század telefonistája azt a parancsot kapta századparancsnokától, hogy érdeklődjön az ezredparancsnokság irodájában, mennyi a „Pester Loyd“ egy évi előfizetési díja. Az ezredparancsnokságnál **Grünberger** számvivő altiszt jelentkezik a telefonnál és miután hirtelen nem tudta megmondani, ravaszul megkérdi:

A „Morgenblatt“-ot, vagy az „Abendblatt“-ot gondolja? . . .

És a telefon elhallgatott. . .

Bolsevik Samu és káplár ur Bugra.

Bugra: (Miután kikötötte Bolsevik Samut, rágyújt a pipára.) No most aztán gondolkodhatsz komám. Azt hiszem te sem fogsz több órát lopni.

Samu: De kérem oraság én nem okortom lopni. Én nem is vagyok bolsevik. Én voltom hat évig mognánál az országban.

Bugra: Ne beszélj! Köztük voltál!

Samu: Csak azért, mert muszáj volt. Én náluk szolgáltam, voltom edj rendes orosz kotona és mikor jött az o rumli, okkor én mentem velük. De én azért edj perczig sem voltom bolsevik. Hodj is teccik ulyat gondolni, ugy nézek én ki, mint oki nem todja, hodj mit csinál? Pedig ők nem todják. Csak rabolnak, meg kajabálnak, meg csinálnak edj nodj felfordulás. Ka-

jabálnak, hodj le az orokkal és ho okornok irni volomit, hát mindjárt szolodnok egy orasághoz, mer egyik se tud irni. Okkor még náluk vultom, okkor az egyik oki legjobban kajabált, nodjon beteg lett. Hát elment keresni edj doktor. Én kérdeztem ütet, hodj most már jó neki az ur? Mer a doktor is egy oraság. Hát ű azt mondta, hodj ű sok azért kajabált az orokra, mer o többi is kajabált. Ők nem is tudják, hodj mit okornok, ők csak azért csinálnak rendetlenség, hodj todjonok lopni. Ecker az egyik bolseviket megválasztutták állomásfűnöknek. És az o szomar nem is ismerte az orát. Mikor bement hozzá ecker egy massiniszt, hodj számitsa ki mennyi küszén kell neki egy nopro, hát kisült, hogy nem is tud irni.

Bugra: És te ezt mind tudtad és mégis köztük voltál?

Samu: Én csak keresni okortam... Jój o kezem... Oraság kérem...

Bugra: No mi az?

Samu: Tessék már egy kicsit leengedni . . . Nodjon fáj o kezem . . .

Bugra: Jártasd a szádat, akkor hamarabb mulik az idő.

Samu: De ugy jobban tudok beszélni, ho kiengedi o kezem . . .

Bugra: Majd egy óra mulva. . .

Samu: De már nem birok . . .

Bugra: Majd leöntlek vízzel.

Samu: Vizzel?? Okkor még birok egy kicsit . . .

Bugra: Jó!

Samu: Oraság . . . Tessék leengedni . . . Nodjon kérem . . .

Bugra: Hát most az egyszer még elengedlek. De ha még egyszer megfogunk a bolsevikiekkal akkor meghalsz.

(Leengedi.)

Samu: Keszenem, nodjon szépen keszenem, Oz isten sokáig tartso o mogyor oraságokat. F.

*

Minek a sok bélyeg.

Hire járt, hogy a levélportót fel-emelik. Beállit egy a frontrol szabadságot „kraján“ az egyik ungvári trafikba:

— Kérek szépen 20 koronáért 10 és 5 filléres bélyeget.

— Husz koronáért? — hüledzik a trafikos. — Ugyan minek az a rengeteg sok bélyeg?

— Csak . . . feleli a baka. — Kell, . . . mert ugy hallottam, hogy tizenötödikétől megdrágul a bélyeg. — *isz.*

TŰNŐDÉSEK.

Vajjon melyiknek van jobb fegyverzete?

Vajjon a tarnóczi bojtárnak még mindig tíz forint és husz garajcár a fizetése? F.

Dermészetrajz.

PISTIKE.

Háborus történet több fejezetben.

I. Fejezet.

A kávéházban.

Pistike a szőkefürtű fess, extraruhás önkénteske, öt önkéntestársával, szolidan fagyaltozik a kávéház legkellemetlenebb páholyában, közvetlen a bejárat mellett, egy hatalmas ruhafogas árnyékában.

Miután a fagyaltot elfogyasztották és a napilapok katonai rovatát át-böngészték, megszólal Pistike:

— Én mondom nektek, hogy benünket feltétlenül ki kell nevezniök aspirántságnak. Ma beszéltem Schmidt főhadnaggyal és ő maga mondta, hogy rendelet van rá.

— Ha Schmidt mondta, akkor biztos — szól közbe az egyik.

— Persze, hogy biztos! Legké-sőbb egy hét múlva aspirántság leszünk!

Ebben a percben belép Schmidt főhadnagy a kávéházba és meglátva Pistikét, magához inti. Pistike feszese-áll meg előtte.

— Ugyebár te vagy a Forgách Pista?

Igenis főhadnagy ur!

— A bátyádtól kaptam egy levelet, amelyben kér, hogy vigyázzak rád. Tehát, ha szükséged lesz valamire, akkor keressél fel. Na szervusz!

— Főhadnagy ur kérem . . .

— Nos?

— Én letettem a tisztvizsgát és a kollegáim már mind aspirántság, de rám nagyon pikkelnek és . . .

A főhadnagy elmosolyodik.

— Te gyerek! Aspirántság csak azt nevezik ki, aki be van osztva a marsba.

— Én szívesen kimennék főhadnagy ur . . .

— Ha olyan nagyon ki akarsz menni, akkor kinevezünk.

— Igenis főhadnagy ur. Akkor tessék talán szólni, hogy osszának be . . .

— Jó, jó! Holnap parancsban lesz. Servusz!

Pistike boldogan siet vissza társaihoz, akik kíváncsian faggatni kezdik:

Mit mondott? Beszélj?!

Azt mondta a főhadnagy ur, hogy most jött egy újabb rendelet, amely szerint csak azokat nevezik ki, akik rangelsők voltak.

Akkor téged nem fognak kinevezni, mert te az ötödik voltál.

Pistike megbotránkozva válaszol:

Ugyan kérlek, csak nem gondold, hogy itt is az iskolai lista számít?

Még egy félóráig vitatkoznak, aztán Pistika kölesönkér husz koronát és fejfájásról panaszkodva távozik. Kilépve a kávéházból bemegy az első egyenruha üzletbe és vesz egy kardot, amellyel együtt izgatottan alszik el.

II. Fejezet.

Pistike mint aspiránt kimegy a haretérre, ott egy pihenő alkalmával meg rugja egy trén ló és kórházba kerül.

III. Fejezet.

A kórházban.

Pistike mindenkinek elmondja sebesülése történetét és egy hét múlva már minden ápolónő tudja utánozni annak a gránátnak a bugását, amelytől Pistike megsebesült.

Egy alkalommal Pistike ebédután leült kártyázni két zászlóssal — tegezték egymást — és nyert nyolc forintot, Pistike hogy szerencséről szüleit is értesítse, a következőket sürgönyözte haza:

„Sebem gyógyul. Tisztekkal kártyáztam, sok pénzt nyertem. Egy generális érdeklődik utánam. Pista.“

IV. Fejezet.

A kádernél.

Pistikét négy hét elteltével, mint makkegészséges ifjut bevonlatták kádéréhez. Itt sokat billárdozik Schmidt főhadnaggyal és nemsokára

kadett lesz. Sokat jár a korszóra és mint jó katona — ez mégis csak sok felkiáltással „meghersteltezi“ azokat az önkénteseket, akik nem tanultak meg helyesen szalutálni.

V. Fejezet.

Másfél év múlva.

Pistike már megjárta másodszer is a frontot és most már mint „öreg“ hadnagy kerül ismét a kádéréhez. Épen jelentkezni megy, mikor a kommandó előtt Schmidt főhadnaggyal találkozik.

Schmidt örömteljesen üdvözl:

Szervusz fiu! Gratulálok!

— Mihez?

A kinevezésedhez!

— Ja! Köszönöm. Az régen volt, már el is felejtettem . . . Hát *te* hogy *érezed magad öreg* dekkoló?

Schmidt zavarba jön, cigarettát vesz elő. Majd áttapogatja zsebeit és rájön, hogy nincs gyufája.

— Gyufa kéne öregem? — kérdi Pistike.

— Pedig szokott nálam lenni — mondja Schmidt.

Katonaember ne járjon gyufa nélkül. Ezt az egyet megtanultuk a haretéren. Na de szervusz, én sietek, mert még lekésem a rapportot.

Pistike elsiet és Schmidt, — mint ha utána akarna menni — elgondolkodva néz a ruganyos léptű hadnaggy után . . . F. I.

AZ ALVAJÁRÓ.*

Irtá: Balla Pál.

Én alvajáró, holdkóros gyerek,
Fogadottja a szomorúságnak.
Ma holdasak az éjjelek,
Nekiindulok a nagyvilágnak.
Megjárom a tornyokat, hidakat,
Elgondolni is hideg borzalom. . .
Mögöttem egy páncélos verscsapat,
Velük az álom várat foglalom.
Küzdünk vitézül a fővártán,
Lelkem a királyfi vérzik bele,
Égő tüzet fuj rám a nagy sarkány,
Ahány barátom, annyi a feje.
Vágom serényen, tompul a kardom,
Titános vitéz mindenik versem.
Bosz golyók ellen pajzsomac tartom,
A lovam táltos csikó, nem féltém.
Legyőzők mindent, szabad lesz utam,
Az én lobogóm leng fenn a váron,
Üres szobákon járok kábultan
Szép „Hőfeherkét” hiába várom.

* A szerző „A bánat örökbe fogadott” című könyvéből. Teyan kiadás. 1912

BAKAJRÁSOK.

Egy katona sirjánál. . .

Irtá: Bodnár András gyalogos.

*Erdő mélyén áll egy katonasír
Mellette egy leány jászóval sír.
Messze elhallik a zokogása
Felel rá a vadgalamb búgása.*

*Én istenem jóságos teremtem
Mért vetted el az én hű szeretőm.
Most e sírhant öleli helyettem
Jaj Istenem, de árva is lettem.*

*Csókolgatja a sírvirágokat
Könyveivel áztatja azokat,
Nyíljatok csak virágok százai
Ti ragygtok a telkének álmai.*

*Leszállt az est, az erdőre esendült
Távolban az eszharang megcsendült
Nem hallik már a lány zokogása
Sem a vadgalamb búgása.*

*Elnémult az erdő csendes a sír
A leány nem zokog többé nem sír
Sírjára borult hű kedvesének
Meghasadt a szíve a szegénynek.*

TISZTJEINK.

Bevonultak a káderhez:
Orosz fogságból:

Grósz Ferenc főhadnagy
Iványi Béla hadnagy
Strasser Jenő zászlós
Hajdu József „
Kudonacek Thadeus zls

Távoztak a kádertől:
Komjáthy Oszkár szdsz
Goldschmidt Pál zls
(D. A. Gr. 15.)

Kórházban vannak:
Mlínkó Lajos hadnagy
(Res. Sp. Klagenfurt)
Steinig Marcell hdgy
(Res. Sp. Jaroslau)
Sztoták László hdgy
(Res. Sp. Lőcse)
Sztankóczy István hdgy.
(Dr. Szontágh Szanatórium Ujtátrafüred)
Mészáros Zoltán hadnagy
(Res. Sp. Miskolc)

Füldőkezelésen:
Rátvay Imre őrnagy
Révy Albin főhadnagy
Balán György főhadnagy
Pöstyén
Peltscharszky Imre hdgy
Trencsénteplic

Szabadságra mentek

Dr. Füzesséry Zoltán
Forrás József
Grósz Ferenc
főhadnagyok
Dr. Friedmann József
Iványi Béla
hadnagyok
Bratis Kornél
Strasser Jenő
Kudonacek Thadeus
zászlósok

Lapzártakor értesülünk, hogy Forrás József főhadnagyt felmentették.

Kozma Sándor e. ü. zls
Hoffmann Dezső e. ü. hadapródj.

Tanulmányi szabadságon:
Groszmann Jenő zászlós
Budapest

Vezénylés:

Schäg Antal százados
(D. A. G. 15)
Wolf Dezső főhadnagy
Papp László hadnagy
Órkény-tábor MG.-Kurs
Hajós Károly hadnagy
Mil Kmdo Kassa)
Jellinek Hugó hdgy
(Fogolytábor Szatmár)
Lutonszky János hdgy
(Feldbaon III 65 Feldpost 618)
Lustig Ernő e. ü. hdgy
(Arag Süd Feldp. 359)
Fester Kornél zászlós
(Verpflegsexpositur Demecser)
Peiszner Andor zászlós
(Rézbeváltó M.-Sziget)
Görög Jenő e. ü. hadpródj.
(Res. Sp. Homonna)

Az ezrednél:

Bevult az ezredhez:
Zepa János hdgy
(Vezénylésből)
Távoztak az ezredtől:
Kiss Zoltán hdgy
Bereznay Ferenc zls
(kórházba)

Szabadságra mentek:

Podlovics János
Hantsch Brunó
főhadnagyok
Kaczvinszky Lajos hdgy
Wladimir István zászlós

„A 66-os Táborig Ujság”
legközelebbi száma szeptember 1-én a rendes időben jelenik meg.

